

51. szám. 2006. december

**RESZKETTÉK A KALÁCSSÜTŐK
OSZTÁLYKIRÁNDULÁS:
ISKOLÁJUK NÉVADÓJÁNAK EMLÉKHELYEIN JÁRTAK**
(Petőfi Népe, 2006. szeptember 29.)

A kecskeméti Bolyai János Gimnázium 10/D-sei egy kis kiruccanást tettek Erdélybe. Marosvásárhelyen, a Bolyai Farkas Líceumban, testvériskolánknál jártak.

A kirándulásról az osztály egyik tanulója, **Borzák Csilla** számolt be. Komoly, előre kidolgozott tervekkel mentünk ki. A célunk az volt, hogy megismerjük még jobban, ki is volt valójában iskolánk névadója, az oly sokat emlegetett Bolyai János.

Szerencsénk volt, mert egy segítőkész és mindenre elszánt testvérosztály várt ránk, akik a zsenire emlékeztető helyekre is velünk tartottak

A legjobban talán mégis a kürtőskalács-sütők jártak velünk: amint megpillantottunk egyet, egyenesen lerohantuk őket. Tavasszal mi látjuk majd vendégül erdélyi barátainkat, amire izgalommal és nagy örömmel készülünk.

Egy-két igazán szép helyen is jártunk az egy hét alatt. Felejthetetlen élmény volt a tordai hasadék, vagy a Gyilkos-tó, a Békás-szoros, a Kis-Cohárd, a Szent Anna-tó és a titokzatos Moha Bog nevezetű láp, ahol azt próbálgattuk, hogy ki alatt szakad be hamarabb a puha, ingoványos talaj.

A Bolyaiak szobránál készült fotó képaláírása: Hosszú túra vezetett Marosvásárhelyen a Bolyaiak szobrához. A kissé elcsigázott társaság képét kéretik az érettségi találkozóra megőrizni!

Gál Zita

BARTUCZ NIKOLETT

TALÁLKOZTUNK – 5 ÉV UTÁN

2006. szeptember 23.

Nagyon vártam már ezt a napot, és azt hiszem, nem csak én voltam ezzel így. Tele voltam kérdésekkel: vajon ki mennyit változott? Kinek van már munkahelye? Ki jár még iskolába? Megtalálta mindenki a helyét a világban? Teljesültek a gyerekkori vágyak, álmok? Megvannak még a régi szerelmek?

Öt év borzasztóan hosszú idő. Ráadásul pont ebben az időszakban kritikus, hiszen ez alatt az öt év alatt válunk igazi felnőttekké, ekkor tapasztaljuk meg az *igazi* nagybetűs Élet ízét. Ekkor érnek a legnagyobb csalódások és meglepetések, ekkor kapjuk a legnagyobb pofonokat, és ekkor körvonalazódik bennünk, hogy merre és hogyan tovább. Ebben az öt évben dől el, hogy ki megy jobbra, ki megy balra, és ki a kettő közé; ki marad itthon, ki megy el messzire.

Ha még nem is kristálytiszták, de mindenképpen élesebbek már az ember elképzelései a jövőt illetően.

Félve vallom be, de a viszontlátás pillanatában volt néhány régi osztálytárs, akit alig ismertem meg. Az osztály nagy részét a bankett óta, azaz öt éve nem láttam. Felismertem persze őket, hiszen csakis ők lehettek, de ha mondjuk Pest egy forgalmas utcáján futok össze velük, nem biztos, hogy magabiztosan rájuk köszönök, és lázas faggatózásba kezdek az elmúlt évek eseményeit illetően.

Vegyes érzésekkel gyülekeztünk az egykori osztályteremünk (*1-es terem*) előtt, elvégre ez volt

az első érettségi osztálytalálkozónk. Azt hiszem, sokunk fejében megfordult a gondolat: „*Te jó Isten, már itt tartunk?! Hiszen nemrég még ebben a teremben írtuk a töri témazárót!*” Kicsit megszeppenve és megilletődve, ugyanakkor várakozóan és kíváncsian vártuk, amíg az utolsó ember is megérkezik.

Furcsa érzés volt, ahogy bementünk az egykori osztálytermünkbe és sorra elfoglaltuk egykori helyünket a padokban. Ahogy ott ült velünk szemben az osztályfőnökünk, *Huberné Fekete Elvira* és egykori kedves tanáraink, *Dr. Kovács István* és *Schnell Ildikó*, felelevenedett bennünk a régi hangulat, ismét gimnazista diákoknak éreztük magunkat, de most mindenféle feszültség nélkül, a felelés és dolgozatírás drukkjá nélkül.

Egy rövid időre újra mi lehettünk a 12. D. A nosztalgikus hangulatot tovább fokozta az osztályfőnökünk köszöntője. Ugyanazokat a szavakat mondta köszöntőül, amelyekkel öt évvel ezelőtt búcsút vett tőlünk: „*Keresem az álmom, ezért felnőtté kell válnom, bármi áron, de megtalálom, amíg hosszú utam végigjárom....*” (A ballagási meghívó mottója – *Biblák Betti osztálytársunk verse.*) Ezután néhány gondolat erejéig újra felidéztek a gimnazista éveink felejthetetlen pillanatait és csínytevéseit, így például a grazi kirándulást, vagy azt az igazolatlan órát, amit azért kapott az egész osztály, mert osztályfőnökünk előzetes engedélye nélkül fényképezkedni mentünk németóra helyett. Az események felidézését egy régi képekkel teli fotóalbum is segítette, mely kedves emlékeket őrzött az együtt töltött négy évünkről.

Tanáraink után névsor szerint kezdtük el beszámolóinkat, és egymás után hallhattuk, kit hová sodort az élet, kinek hogyan vált valóra az álma, vagy éppen ki hogyan dolgozik azon, hogy elérje kitűzött céljait. Kíváncsian figyeltük egymást, és én örömmel nyugtáztam, hogy a 12. D öt év után is megőrizte sokszínűségét, bátorságát, talpraesettségét. Ahány ember, annyiféle karrier van kibontakozóban: van közöttünk *tanárnő, leendő orvos, ügyvéd, és jogász, kozmetikus, irányítunk pénzügyeket, koordinálunk építkezéseket, teremtünk divatot, fejlesztjük a minőséget, sőt van, aki anyaként ezeknél sokkal szebb célt ért már el.*

A beszélgetések után Dr. Kovács tanár úr megmutatta nekünk az iskola számunkra teljesen új büszkeségét, a Zugoly klubot, ahol tartott nekünk egy rövid beszámolót, és megnézhattunk egy kisfilmet is a Bolyai Gimnáziumról. Azt hiszem, ezekben a pillanatokban mindannyian bántuk egy kicsit, hogy nem ma járhatunk ide, és mi nem élvezhetjük e terem adta lehetőségeket.

Az iskolai látogatás végére kellőképpen megéheztünk, így a találkozót a Fáklyás Pincében folytattuk egy finom vacsora mellett. Az igazi beszélgetés még csak most kezdődött! Ekkor már sokkal felszabadultabban, az asztaloknál összebújva vallattuk egymást tanulásról, vizsgákról, munkáról, szerelmekről, csalódásokról, régi közös ismerősökről, és nevetve elevenítettünk fel számtalan közös sztorit és felejthetetlen emléket.

Hajnalig beszélgettünk, és szinte észre sem vettük, milyen gyorsan eltelt az idő. Kevés volt egyetlen délután, hogy 36 egykori osztálytárs és tanáraink kibeszéljék az elmúlt öt év minden jelentős eseményét. Másnap gondolkodtam csak el, hogy hány emberre nem jutott időm, hogy csak néhány szót is váltsak velük, és hogy mennyi mindent elfelejtettem megosztani a többiekkel, amit még mindenképpen el szerettem volna mondani. Azt hiszem, nem csak én éreztem ezt így...

Most újabb öt évet kell várnunk, hogy viszontlássuk egymást. Újabb öt évet, ami talán még nagyobb változásokat hoz majd mindannyiunk életében, és ami még több mesélivalót tartogat majd a 10 éves osztálytalálkozónkra. Kíváncsian várom azt a napot, remélem, az is ugyanilyen jó hangulatban fog telni, ugyanilyen örömteli lesz majd a viszontlátás, és őszintén bírom abban, másnap akkor is elmondhatom majd, hogy mennyi mindent szerettem volna még mesélni, amire nem jutott már idő...

SÉTA ÉS TANULÁS – MÉDIAPROGRAM

MEGLEPETÉS-ELŐADÁSSAL KÉSZÜL A DIÁKSEREG ÉS A TANÁRI KAR

(Petőfi Népe, 2006. október 18.)

Húsz évvel ezelőtt a Bolyai nevet bizony kevesen ismerték a környéken. Mi, régi és mostani diákok sokat teszünk azért, hogy a nagynevű matematikusról, és a róla elnevezett gimnáziumról minél többet tudjanak meg a kecskemétiak, a megyebéliek.

A Bolyai János Gimnázium Kecskemét legfiatalabb iskolája, ahol ma az 570 diákot 45 tanár tanítja. Én angol nyelvtagozatos osztályba járok, diáktársaim az angolon kívül még német nyelvi, matematikai-informatikai, sport –tagozatos és általános tantervű osztályok közül választhattak a felvételin. Az idei tanévtől kezdve pedig már spanyol-magyar két tanítási nyelvű képzésben is részesülhetnek az ide jelentkező nyolcadikosok.

A tanórák után délután jut idő egy kis lazításra is sokunk számára, akik nem járnak közülünk edzésekre, szakkörökre. A többiek járhatnak a Vis Animi leánykar és a Benevolus kamarakórus próbáira, a modern- és társastánc órák, a színjátszó foglalkozásokra és a Bolyai iskolai diáksport-kör edzéseire.

Az utóbbi hetekben nemcsak a koncerteken zeng az aula. A kilencedikesek a gólyabálra, a végzősök a szalagavatóra készülnek. Igazából ezeken a délutánokon kötődnek azok a barátságok, amelyek egy életre kötnek össze bennünket, bolyaisokat. Mert egy-egy énekkaros próba nemcsak a sok-sok munkáról szól, hanem a közös örömről is. Az iskola jövőre ünnepli fennállásának 20. évfordulóját, erre készülnek már diákok és tanárok a Hair szereplőválogatásával. De ez még a „jövő zenéje”! Addig még egy olaszországi művészettörténeti útra is sor kerül.

Atlétáink már megkezdtek a versenyzést a múlt héten. Országos bajnokságot nyertek magas- és távolugrásban a lányok. Kosarasaink, röpiésük és focistáink ezután lépnek majd pályára a diákolimpiai versenyeken, ahol ők is évek óta szép eredményeket érnek el. A diák íróknak és az újságírás iránt érdeklődőknek ad fórumot az 1994 óta megjelenő iskolaújság, a Bolygató, ami most jelent meg ötvenedszer.

Örömmel nyugtázzhatjuk, hogy az itt töltött évek alatt sok-sok élménnyel gazdagodunk. Így legalább lesz mire emlékezni az érettségi találkozóinkon. De addig is: „Hajrá Bolyai!”

Rezner Réka 11/B

DIÁKTALÁLKOZÓ AUSZTRIÁBAN ALPOK-ADRIA, AVAGY NEM MEHETNÉNK JÖVŐRE IS MI?!

Mint már 1995 óta mindig, idén is megrendezésre került a nagyszerű nemzetközi Alpok-Adria diáktalálkozó. Idén bennünket, **Pethes Zsófit**, **Rehány Ivettet** és engem ért az a megtiszteltetés, hogy október 6-tól 13-ig eltölthettünk egy hetet Bad Radkersburgban, az ideai ausztriai helyszínen. Természetesen nem juthattunk volna el Kecskemét határáig sem **Néma Attila** tanár úr nélkül, aki energiát és gázt nem spórolva vitt bennünket Bad Radkersburgba.

Megismerni a világot és élvezni az életet mind az öt érzékünkkel – ez volt a projekthét központi témája. Az résztvevők, diákok és tanárok, Ausztriából, Horvátországból, Szlovéniából és Magyarországról érkeztek, hogy megismerjék egymást és egymás kultúráját, hogy erősítsék a nemzetek közötti kapcsolatokat, különösen támaszkodva az érzékekre. Minden diák négy különböző munkacsoportba lett beosztva: Wellness és egészség, nyelv,

művészet vagy a Mura folyó története és múltja. Természetesen, az egymás nyelvén beszélők külön kerültek. Így délelőttjeinket szinte mindig egymás nélkül töltöttük. Ekkor jöttünk rá, hogy milyen jó is az, ha az embernek van kihez szólania, sőt, a másik még meg is érti őt! Az első órákban még azt is gondoltuk, véletlenül rossz térképet hoztunk magunkkal, és rossz országban vagyunk... Mert az a német, amit ott hallottunk, inkább tűnt arabnak, vagy kínainak. Később persze megtudtuk, hogy nem, tökéletesen jó helyen járunk, sőt, ez az idegen nyelv voltaképpen német nyelv egy kis stájer dialektussal fűszerezve. Hogy Mindenki értse, miről is van szó, leírtunk egy ott tanult példamondatot: - *Huln emper dozi entn he!* Na ugye, hogy inkább kínai? És akkor most ugyanazon a gyönyörű német nyelven, stájer kiejtés nélkül: *Hol den Eimer von dort drüben her!*

Miután minden csoport leküzdötte a különböző nyelvi akadályokat, beindult a munka. A művészet csoportban különböző feladatok vártak a rajzolni vágyókra, (illetve azokra is, akik rajzolni vágytak, de nem tudtak). Festettek zenére, ábrázolták az érzékszerveket együtt, illetve külön, konkrétan és szimbólumokkal is. Megismerkedtek Picasso kék festészetével, és a nemzetközileg elfogadott jelekkel, a piktogramokkal.

A nyelvi csoportban kellett a diákoknak talán a legtöbbet beszélniük. Minden nap más érzékszerv került sorra, melyekkel játékok, kirándulások keretében foglalkoztak. A wellness és egészség munkacsoport élvezte talán legjobban a projekthezt, hiszen ők egész sokszor kényeztethették érzékszerveiket. Ellátogattak egy élményfürdőbe, valamint egész napos kiránduláson vettek részt, ahol egyes résztvevők szerint „*halálra tömték őket különböző finomságokkal*”: csokit ettek futószalagról, különböző szalámikat ízleltek meg, és bort kóstoltak.

Sajnos, a Mura csoportba egyikőnk sem kerülhetett, de az ott folyó munka izgalmasságáról is meggyőződhattunk, hiszen minden szekciónak prezentációt kellett tartania a hét végén. Mindenki egy rövid videóval, színdarabbal, vagy bemutatóval készült.

A foglalkozások fáradalmait leginkább szálláshelyünkön, egy kollégiumban pihentük ki. Szinte állandóan csocsóztunk, biliárdoztunk, dartsóztunk, vagy pingpongoztunk. Persze, ezeket a játékokat megszakítottuk néha, hogy elmenjünk ebédelni, vagy vacsorázni. És igen, úgy ahogy a nyugati országokban már megszokhattuk: előmelegített tányérok, (hangsúlyozzuk: kollégiumban vagyunk), salátabár, „*annyit szedek, amennyi belém fér*” rendszer. Vacsora után pedig jött az esti tévénézés... Jóleső, többnyelvű összevisszaságban. Szóval, összeszorított fogakkal, még egész sokáig elviseltük volna ezeket a „mostoha” körülményeket...

Természetesen, társat cserélt 30 e-mail cím is, a mai világban már nem jelent problémát a kapcsolattartás. Ennek ellenére nehéz volt az elválás... *Egész úton hazafelé* kavargtak bennünk a gondolatok, a színes élmények, az események, mi mindent éltünk át az elmúlt egy hét során? Hogy megérte-e elmenni? ... Nem mehetnénk jövőre újra mi!?

Basky András, 11/D

ISKOLAI HAGYOMÁNY GÓLYABULI

Hosszas készülődés előzte meg az idei gólyabált is. Alighogy befejeződött szeptemberben a háromnapos gólyanapok rendezvénysorozat, s kezdetét vette a tanítás, a 9. osztályosok már azon törték a fejüket, hogyan és mivel is lehet majd bemutatkozni az októberi gólyabálon.

Az alkalom aztán október 13-án eljött. Hiába volt péntek és „fekete macska”, a **165 bolyais gólya** nem volt babonás. Jó másfél órás műsorral szórakoztatták a kilencedikesek az aulát zsúfolásig megtöltő szülőket, nagymamákat, nagypapákat, barátokat. **Suba Nelli**, 11/B

osztályos tanuló, az IDB elnökségi tagja köszöntötte a megjelenteket és mutatta be az osztályműsorokat zsűriző bizottságot: **Schnell Ildikó, Nagy Bernadett és Závori Erika** tanárnőket, valamint **Varga Lelle, 12/A-s és Révai Lili, 10/B-s** tanulókat.

A hat gólya-osztály műsora színvonalban verte a tavalyit és a tavalyelőttit. Sodró, poénos, aktuális, kamaszos, igazi gólyabálias volt. A szdenderd elemek természetesen most is megjelentek, mint pl. a retró-énekesek, együttesek felvonultatása („A”), a nemet is váltós táncjelenetek, a humoros katonapillanatok („C”), s a meseátköltéseket is magában foglaló tévégagyik műsorparódiái. Volt itt TV2-ös Vuity Trutyko és a Tokió Hotel („D”), Romanticos lázalom ötven év múlva („E”), és egy egész osztályparódiát kitöltő „Győzike-show” („B”). A spanyolosok („S”) rövid kis életképekben mutatták be a nemzeti kultúraszeleteket – jellemző történelmi szereplőkkel, táncokkal. A zsűri minden osztályt – az **Appendix Alapítvány** jóvoltából – egy-egy **Fodor-tortával** lepette meg.

A műsorok után a szokásos gólyaavatás következett fogadalomtétellel, a Tudás italának megköstölésével. Majd éjfélig diszkózott az újdonsült bolyais gólyacsapat.

AZ 1956-OS FORRADALOM KECSKEMÉTEN

Október 23-án, a forradalom kitörésének napján, Kecskeméten még nyugalom volt. Napokba telt, mire a lakosság a rádióból, a lapokból és néhány, Budapesten járt személytől elegendő információt szerzett ahhoz, hogy Kecskeméten is utcára vonuljon.

Kecskeméten egyébként különösen nagy bátorságra volt szükség a hatalommal való szembeforduláshoz, mivel a városban igen nagy számú magyar és szovjet katona állomásozott. A 3. hadtest parancsnoka, Gyurkó Lajos tántoríthatatlan híve volt a diktatúrának és a Szovjetuniónak. A városban már akkor katonák járőröztek, amikor még semmi sem történt, hogy megfélemlítsék az embereket, s eleve megakadályozzák a forradalmi cselekmények kibontakozását. Ezért várták október 25-én tüzelésre kész katonák a Főtéren a Színházból és a mozikból kitóduló békés közönséget, s ezért kezdték meg ellenforradalmárnak ítélt gyanús személyek letartóztatását.

Kecskeméten október 26-án kezdődött el a forradalom. A munkások elmentek ugyan a munkahelyeikre, de a munkát már nem vették fel. Leszedték a gyárak, üzemek homlokzatáról a vörös csillagokat, eltávolították a Rákosi és Sztálin képeket, majd a központba mentek, ahol egyre nagyobb tömeg gyűlt össze. A tüntetés spontánul, előzetes szervezés nélkül bontakozott ki. Bizonyára az is közrejátszott a tömeg gyülekezésében, hogy a pénteki hetipiac lévén sok ember volt a városban. A tüntetők leszedték a Főtér épületeiről és a szovjet emlékműről is a vörös csillagokat, s a diktatúra kimúlásának jelképeként elégettek egy fekete koporsót. A jelszavak: nemzeti címer bevezetése, szovjet csapatok azonnali kivonása az országból, a katonák, rendőrök csatlakozásra szólítása... ugyanazok voltak, mint országszerte. A négy-ötezer fős tömeg a délután folyamán betört a börtönbe, ahonnan kiszabadította a foglyokat, s megszerezte az őrség fegyverét. Fegyverekhez jutottak a rendőrségen is. Sem a börtön őrsége, sem a rendőrségi beosztottak nem merték a fegyvereiket használni, látva a tömeg erejét, elszántságát. Gyurkó Lajos, meghallva, hogy az emberek kezébe fegyverek kerültek, parancsot adott katonáinak, hogy 45 milliméteres páncéltörő ágyúval lőjenek végig 2 méter magasságban a Rákóczi úton, s ha a tömeg nem oszlik szét, ismételjék meg a lövést 1,5 méter magasságban. Erre nem került sor, mert az emberek az első lövésre riadtan szétszaladtak. Este azonban ismét megtelt a város központja emberekkel, s mivel a tömeg nem oszlott szét, a katonaság a tömegbe lőtt. Nyolc halott, köztük egy katona is, és tizenkilenc sebesült maradt a kövezeten. A hadsereg lövéseit a téren jelenlévő fegyveres felkelők is viszonzták. Egész éjszaka szórványos lövöldözés hallatszott a városban. (Kecskeméten mintegy 80-100 civil kezébe kerülhetett fegyver ezekben a napokban. Több felkelőcsoportban tevékenykedtek. A

felkelők és a katonaság többször is tűzharcba keveredett egymással többek közt a vasútállomásnál és a postánál. Nagy Lajost és Szabó Jánost a forradalom leverése utáni megtorlások során, mint felkelőparancsnokot, kivégezték)

Október 27-én újabb erőszakos katonai akciókra került sor. Délelőtt fegyveresek után kutatva tankokkal körbezárták a cigányvárost, s repülőkkel gépágyútűz alá vették. A támadásnak több halálos áldozata lett. Eközben a Collner tér és a László Károly utca sarkán kivégeztek két elfogott fegyveres felkelőt. Ugyanezen a napon egy, a kecskeméti repülőtérről felszálló vadászrepülő belelőtt a tiszakécskei tüntetőkbe. Az eredmény: 17 halott, 110 sebesült...

Október 28-án Nagy Imre miniszterelnök a felkelők mellé állt, egyúttal megkezdődött a szovjet csapatok kivonása Budapestről, így lassan elcsitultak a harcok az országban, s megkezdődött az új hatalom kiépülése. Az emberek maguk választották meg településük, munkahelyük vezetőit. Kecskeméten is megalapították a megyei és városi forradalmi bizottságot, illetve a gyárakban a munkástanácsokat, a hadseregénél pedig a katonatanácsot. (A korábbi napok véres katonai akcióit vezető Gyurkó Lajos a szovjet hadsereghez menekült, a rendőrség megkezdte az ávosok letartóztatását...)

A forradalomra azonban bukás várt. A szovjet vezetők november elején a magyar forradalom leverése mellett döntöttek. A kecskeméti repülőteret már november 3-án megszállták a szovjet csapatok. Másnap hajnalban pedig – hozzájuk csatlakozott volt ávosok kalauzolásával – megindultak a város ellen. Elfoglalták a homokbányai magyar laktanyát, megtámadták a rendőrség épületét, a megyei bíróságot, a börtönt. Kiszabadították az ávosokat, letartóztatták a forradalmi katonatanács, illetve a nemzetőrség és a rendőrség forradalmi tanácsának tagjait. A várost, sorozatlövéseket leadó szovjet tankok lepték el, napokig rettegésben tartva a lakosságot. A november 4-i szovjet támadásnak 7 halálos áldozata lett. A legfiatalabb a 13 éves Lukács Gábor, akit a bíróság épületében lévő szolgálati lakásuk átkutatásakor ért halálos lövés.

Bár az utcákat a szovjet hadsereg uralta, az új, Kádár-féle vezetés nagyon nehezen tudta a helyzetét stabilizálni. A munkások tüntetéseivel, újabb és újabb követelésekkel igyekeztek megbénítani a hatalom kiépítését. Decemberben az októberihez fogható újabb nagy tüntetésekre került sort, s a szovjet tankokból leadott riasztólövések Kecskeméten – amely Eger mellett a legszívósabb ellenállást mutatta ezekben a hetekben – újabb halálos áldozatot követeltek. Az ellenállás arra sarkallta a Kádár-kormányt, hogy bevezesse a statáriumot (a rögtönítélkező bíraskodást), s megkezdje a tömeges letartóztatásokat és a megtorlást. Az első halálos ítélet Kecskeméten született meg.

A történelmi kutatások mintegy ötvenre teszik a forradalom heteiben a harcok, és az erőszakos katonai akciók nyomán meghaltak számát. A megtorlások során négy személyt végeztek ki. A bíróságok forradalmi tevékenységért 56 embert ítélték hosszabb-rövidebb börtönbüntetésre. Emléküket ma a Köztemetőben kopjafa, a Református Gimnázium Kollégiuma előtt emlékmű őrzi.

Harkai Hajnalka, történelemtanár

MIKONYA PÉTER, 12/C

„AHOL AUSCHWITZ KEZDŐDIK, OTT VÉGET ÉR A LOGIKA”(Kertész Imre)

Iskolánk Történelem munkaközössége rendszeresen szervez a tanulók számára külföldi tanulmányi kirándulásokat olyan városokba, emlékhelyekre, amelyek a magyar történelemhez kötődnek. Idén ősszel Harkai Hajnalka tanárnő vezetésével, aki már harmadszorra vitt oda bolyaisokat, Dél-Lengyelországban jártunk.

Utazásunk első napján megtekintettük a wieliczki sóbányát, ezt a különleges föld alatti világot. A felszín alatt több mint 100 méterrel, az elhagyott tárnákban egy egész kisváros található, ahol minden sóból van kifaragva, még a szobrok és a kápolnák is.

Egyik fő úti célunk Krakkó, Lengyelország egykori fővárosa volt, amely tele van a magyar történelem emlékeivel. Krakkó a lengyel kultúra egyik központja, pezsgő életű egyetemi város. A Visztula partján magasodik a Wawel, az egykori királyi vár. Itt áll a hatalmas székesegyház, amely a lengyel királyok sírjait őrzi, köztük a szentté avatott Hedvigét, aki a közös lengyel-magyar király, Nagy Lajos lánya volt. A Rynek, Krakkó főtere Európa harmadik legnagyobb méretű tere. A teret a Posztócsarnok impozáns épülete uralja, mögötte található a régi városháza megmaradt tornya. A tér másik meghatározó épülete a gótikus Mária templom két aszimmetrikus tornyával. A magasabb toronyból óránként egy váratlanul félbeszakadó trombitaszó emlékeztet az idő múlására, s arra a régi tatár támadásra, amikor egy tatár nyílvesző forrasztotta a riadót fújó kürtös torkára a hangot. Két csodálatos estét töltöttünk el Krakkóban, melynek hangulatát fokozták a pantomimesek, zenészek és táncosok produkciói, s a szinte tavasziasan szép időjárás. Mindannyian beleszerettünk ebbe a városba.

Kirándulásunk másik úti célja az Auschwitz-birkenai megsemmisítő tábor volt, hogy az ott a második világháborúban fogva tartott és elpusztított milliókra emlékezzünk. Oswiecim (ahogyan a lengyelek nevezik) volt a legnagyobb hitleri koncentrációs tábor. Kezdetben lengyel politikai foglyok fogva tartására, majd a zsidók megsemmisítésére szolgált. A volt auschwitzi tábor főkapuján cinikus felirat hirdeti: Arbeit macht frei – A munka szabaddá tesz. Ezen a kapun, ahol mi is beléptünk, érkeztek a foglyok a haláltáborba. Éhség, erejükön felüli munka, embertelen orvosi kísérletek vagy azonnali kivégzés volt a sorsuk. Az egykori koncentrációs tábor blokkjai ma múzeumként funkcionálnak. A kiállítások megtekintése egyre erősítette bennünk azt a gondolatot, hogy a frontok szörnyűségei mind eltörpülnek a holokauszt borzalmai mellett. Elkobzott kegytárgyak, száz és száz bőrönd a deportáltak nevével és címével, cipők, művésztagok, használati cikkek, a meggyilkoltak tonnaszám levágott haja látható termék során át. De ami a legszörnyűbb látvány volt: a holokauszt túlélőinek fényképei. Élőhalottak, szinte csontvázak. A tábor szerves részét alkotta a valaha létezett legirtózatossabb emberi találmány, a halottak megsemmisítésére szolgáló krematórium a gázkamrával és a halottégető kemencékkel. Elképesztő, hogy milyen embertelen tud lenni az ember a másikkal: embereket gyilkolni, égetni, csak hogy megszabaduljanak tőlük. Egyszerűen nem létezik olyan indok, amiért ezt meg lehet tenni.

Auschwitztól kb. 3 kilométernyire található Birkenau, Auschwitz altábor. Itt látható a hírhedt kapu a vasúti sínekkel, melyeket a magyar zsidók deportálásának megkönnyítésére építettek ki 1944 nyarán. Birkenau sokkal nagyobb területű, mint az anyatábor. A mocsaras földre épített, korábban 52 ló elhelyezésére tervezett barakkokban egyszerre ezer embert zsúfoltak össze fűtés, meleg ruha, megfelelő étkeztetés nélkül. Ez a láger, ha lehet, még megrázóbb élmény, itt sokkal jobban érzékeli az ember, hogy mi is történhetett a táborokban, különösen annak a tudatában, hogy ebben a táborban több százezer magyar állampolgárt gyilkoltak meg. Rájuk emlékeztünk versekkel, koszorúval, a magyar emléktáblára helyezett egy-egy kődarabbal a fasizmus auschwitzi áldozatainak emlékműve előtt.

Hazaindulásunkkor a Schindler listája című film zenéjének hallgatása közben rendezgettük gondolatainkat, megpróbáltuk egy kicsit felfogni a felfoghatatlant.

A kirándulás során szerzett benyomások Antal Krisztián 12. c osztályos tanulót honlap készítésére inspirálták. Ennek elérhetősége www.bolyaitourpoland.extra.hu. Aki Mikonya Péter írásának olvastán szeretne további ismeretekre szert tenni a zsidóság történetéről, a nyitólapon a bevezető írásban az Auschwitz-Birkenau szókapsolatra kattintva a Szegedi Tudományegyetem Hadtörténeti Gyűjteményébe juthat, ahol számos anyag (kronológia, térképek, életrajzok, dokumentumok) segíti az első és a második világháború, benne a

*holokauszt történetének tanulmányozását. A honlap egyébként az egész kirándulást felidézi.
(Harkai Hajnalka)*

FELEJTHETETLEN EMLÉKEK

(Petőfi Népe, 2006. november 9.)

(Naplórészlet)

Még májusban láttam meg egy felhívást a faliújságon. Önkénteseket kerestek a speciális olimpiára. Mindig úgy gondoltam, hogy nincsenek előítéleteim, így hát jelentkeztem. Közeledett a nyár és ezzel együtt a verseny időpontja is. Az első megbeszélés után kételkedni kezdtem abban, hogy jó ötlet volt-e jelentkezni. Állandóan az járt a fejemben, hogy bírni fogom-e. El sem tudtam képzelni, mire számítsak. Aztán az utolsó megbeszélésen, a verseny előtti nap, szóba került mi a teendő, ha valaki rosszul lesz, vagy történik valami baj. Na ez végképp betett, erről eddig nem volt szó, mi az, hogy valaki rosszul is lehet! De nem volt mit tenni, már nem lehetett lemondani. Félve „vártam” a megnyitót, és naná, hogy én kaptam a legnagyobb létszámú (51 fős) csapatot. A tervezettnél alig másfél órával később kezdődött a megnyitó. Bevallom már ott tartottam, hogy leteszem a táblát és eljövök. Csak a csapat tartott vissza. Sokkal jobban viselték az ácsorgást, mint mi önkéntesek vagy a vezetőik, edzőik. Ez valamelyest megnyugtató. A megnyitó lezajlott nekem pedig az összes kétségem és félelmem eloszlott.

Másnap következett a mozgásélmény. Ebben a „versenyszámban” a súlyosan fogyatékos embereknek kell megmutatniuk mit tudnak. A feladatok számunkra egyszerűnek tűnnek, de nekik egyáltalán nem volt az. Néha már-már ijesztő volt az elszántságuk, mégis óriási élmény volt azt látni, hogy örülnek, ha teljesítettek egy-egy feladatot. Ez azonban nem igazi verseny, legalábbis nem egymással versenyeznek. Mindenki kap jutalmat, és természetesen egyformát. A következő napok során is rengeteg élménnyel gazdagodtam. De a verseny a legnagyobb érdeme az, hogy segít elfogadni a fogyatékos embereket. Most már, ha látok egy fogyatékos embert, nem esek kétségbe és nem kezdek olyan hülyeségeken agyalni, hogy oda néztek? ne néztek? hogy viselkedjek? Talán eljutottam odáig, hogy nem veszem észre, vagy legalább is nem tulajdonítok neki jelentőséget. Egyszerűen elfogadom, és nem kezdem el sajnálni őket, mert tudom, hogy ők nem ezt várják, csupán azt, hogy kezeljék őket úgy, mint bárki mást. Eredetileg nekem kellett volna segítenem nekik, és mégis ők segítettek nekem. Kezdetben meg sem mertem szólalni, ők kezdtek el beszélgetni velem, rávezettek arra, hogy természetesen viselkedjek velük.

Remélem, most már tényleg elmondhatom magamról, hogy nincsenek előítéleteim.

Plattner Noémi, 11/B

„EGYETLEN NAP SEM VÉSZ KÁRBA, MELYEN TANULTÁL VALAMIT”

Hüse Eszter interjúja dr. Főzőné Timár Éva igazgatónővel

(Petőfi Népe, 2006. november 9. + BAON)

- **Ha jól emlékszem, a címben idézett gondolattal kezdte 2003-ban a tanévnyitóját.**
- Igen, bár számomra többet jelent ez az idézet, a tankönyvekből történő konkrét tanulástól. Én ide sorolok minden tapasztalatszerzést, az aktív munkát is. Amolyan pörgős típus vagyok, aki mindig képes volt céljaiért kitartóan dolgozni, aki szereti, ha állandóan

történik körülötte valami. Ilyen voltam diákkoromban is. Szorgalmamnak is köszönhetem jó és jeles eredményeimet.

- **Volt-e kedvenc tantárgya? És tanára?**
- 7. osztályos korom óta kémia tanárnak készültem. A tantárgy logikáját akkori kémia tanárnőm szeretettette meg velem. Egyébként leginkább a szigorú, következetes és munkájukra igényes tanárait szerettem legjobban.
- **Most milyen a viszonya a diákokkal?**
- Nem vagyok az a „bratyizós” típus, de legtöbbjükkel jó. Büszke vagyok arra, hogy volt tanítványaim közül sokan választották továbbtanulásuk szakjaimat. A város több kémia és biológia szakos tanára valamikor az én tanítványom volt. Utólag többen vallották be, pályaválasztásukra én is hatással voltam.
- **Több változást, fejlesztést tapasztaltunk az utóbbi három évben a Bolyaiban...**
Az elmúlt 19 évben kialakult jó hagyományokat megőriztük. Megmaradtak a jól bevált rendezvényeink, melyek formáját persze folyamatosan formáljuk, alakítjuk. A Magyar Kultúra Napja, a Gólyaköszöntő, a diákfórumok, a szülők-nevelők bálja, a jövődiák bolyaisoknak szervezett tanulmányi versenyek, előkészítő szakkörök, pl. újak. Fontosnak tartom a szülőkkel való együttműködést. Támogatásuk nélkül, pl. nem készülhetett volna el a Zugoly klub sem. Szorosabbá vált a kapcsolatunk a többi Bolyai iskolával, a Goethe német és az olasz kultúrintézettel. A spanyol nagykövetséggel kialakított jó kapcsolatunk eredményeképpen beindult a spanyol-magyar két tanítási nyelvű tagozatunk. Egy év óta a sporttagozatos osztály külön csoportban működik, iskolánkat pedig sportiskolák módszertani központjának választották ki.
- **November 13-án 15 órakor lesz a nyílt nap a Bolyaiban. Mit kínál az iskola a leendő diákoknak?**
- Hat osztály hét tagozatára várjuk a jelentkezőket. Napjainkban már elengedhetetlen a használható idegen nyelvek tudása, ezért ajánlom az angol, a német emelt szintű képzéseinket, valamint a spanyol-magyar két tanítási nyelvű tagozatainkat. Ez utóbbira azoknak a jelentkezését várjuk, akik jó nyelvtudásukat az angol nyelv tanulása során már bizonyították. E képzésünk 5 évfolyamos, melynek első évében a heti 18 órában kezdő szinten tanulják a diákok a spanyol nyelvet. A reál érdeklődésük számára informatika és a matematika tagozatunkat, a kiemelkedő sporteredménnyel rendelkezőknek pedig sporttagozatunkat ajánlom. Ezek mellett egy féléves általános tagozatot is meghirdetünk.
- **Elégedett? Tervei?**
- Azt hiszem, hogy az ember soha nem lehet teljesen elégedett azzal, amit csinál. Én is többet szeretnék tenni, de a lehetőségek korlátozottak. Igazgatóként az én feladatomban, hogy az itt folyó munka feltételeit megteremtsem. Tervszerűen, lépésről-lépésre próbálom a 19 éves épület felújítását, valamint berendezéseinek megújítását, korszerűsítését irányítani. Fontosnak tartom, hogy diákjaink egyrészt színvonalas oktatásban részesüljenek, másrészt jól is érezzék magukat itt nálunk. Ennek érdekében kérem is a diákbizottság ötleteit, javaslatait.

NYÍLT NAP VOLT A BOLYAIBAN

(Kecskeméti Lapok, 2006. november 16.)

Zsúfolásig megtelt érdeklődő diákokkal és szülőkkel a kecskeméti Bolyai János Gimnázium tágas aulája, amikor november 13-án, hétfőn nyílt napot tartottak az intézményben.

Az iskoláról, illetve annak képzési kínálatáról **dr. Főzőné Timár Éva** igazgató tartott tájékoztatót. Mint elhangzott, a jövőre húszéves fennállását ünneplő gimnáziumba hat osztály hét tagozatára várják a jelentkezőket.

– Napjainkban már elengedhetetlen a használható idegen nyelvek tudása, ezért ajánlom az angol és német emelt szintű képzéseinket, valamint a spanyol-magyar két tanítási nyelvű tagozatunkat – mondta az igazgatónő. – Az utóbbira azok jelentkezését várjuk, akik jó nyelvérzéküket az angol tanulása során már bizonyították. Ez a képzésünk öt évfolyamos, melynek első évében 18 órában kezdő szinten tanulják a diákok a spanyol nyelvet. A reál érdeklődésűek számára informatika és matematika tagozatunkat, a kiemelkedő eredményekkel rendelkezőknek pedig sporttagozatunkat ajánlom. Ezek mellett egy félévsztálynyi általános tagozatot is meghirdetünk. A jelenlevők azt is megtudhatták, hogy a Bolyaiba pályázóknak részt kell venniük a felvételi eljárást megelőző központi vizsgán, amelyre december 8-ig kell jelentkezni.

(Sipiczki Sándor képes tudósítása)

KÖNNYEN RABUL EJTHET A VIRTUÁLIS PÓKER

Játékszenvedély: Naponta több ezren ülnek a számítógép elé kártyázni

(Petőfi Népe, 2006. november 23.)

Manapság a világ egyik első számú szerencsejátéka és az iránta való érdeklődés elképesztő méreteket öltött. A mai formája az 1800-as években kezdett el kialakulni, de a népszerűsége csak ez elmúlt 5-10 évben indult hódító útjára.

Hogy mi okozza ezt az elképesztő sikert? A válasz egyszerű. Az emberek mindig is „rabjuk voltak” a szerencsejátékoknak, de egy idő után mindenkibe beszivárgott a kételkedés. Vajon nem manipulálják-e? Nem lehet-e hogy valamilyen rejtett módon befolyásolják az eredményt?

Valószínűleg emberek milliói lottóznak az egész világon, de a nyerési esély olyan kicsi, hogy az a játékosok már inkább hajlanak arra, hogy bunda van benne, mert így nem olyan fájdalmas, amikor megint kiderül, hogy nem nyertek semmit. Ezzel szemben a póker egy olyan dolog, amiben azonnal kell döntenie és ennek az eredménye rögtön jelentkezik is. Igen érdekes megfigyelni a szerencse és tudás arányát, ami persze viszonylagos, de az általánosságban 60-40% a tudás javára. A pókerben szerintem az a legjobb és a legrosszabb is, hogy bárki pár nap alatt megértheti, és aki egyszer játszott az szinte biztos, hogy még egyszer ki fogja próbálni.

Többféle játékszenvedély létezik de a leggyakoribb és a legegyszerűbb a Texas Hold'em. Elképesztő de az interneten másodpercenként létrejövő pókerszobákban több százezer ember játszik virtuális és a valódi pénzzel. Ezen kívül naponta 1-2 alkalommal indulnak olyan versenyek is, amelyen a tehetségek kiszűrésére törekszenek. Ez azt jelenti, hogy 2000 ember játszik egy olyan ingyenes versenyen, amelyen az első hely díja 100\$, ami nem is olyan rossz pénz.

Mindenkinek azt ajánlom, ha unatkozik a gép előtt és lenne kedve jobban megismerni egy világhírű játékot, akkor kezdjen el pókerezni. További információkat a játékról a www.onlinepokerhu.com/texas-holdem-szabalyok oldalon találisz, ha pedig rögtön játszani szeretnél, akkor látogasd meg a www.pokerroom.com lapot.

Egy utolsó jó tanács. Ha elkezded játszani, és azon kapod magad, hogy órákon át a gép előtt ülsz, tarts egy kis szünetet, mert azért ezt sem lehet túlzásba vinni, mint ahogy sok más szerencsejátékot sem.

Varga Levente, 9/B

EZZEL MINDEN MEG VAN OLDVA...

Nemrég hallottam, hogy új tankönyveket adnak ki, amelyekben rövidebb mondatok lesznek és kevesebb szakszó taglózza majd a nebulókat.

Mindezt azzal indokolják, hogy szegény gyerekek nem értik a mai könyvekben lévő hosszú mondatokat. Hát igen, ez van. A szakszavakat és a három szónál hosszabb mondatokat nem, ellenben az idióta agyonrövidített SMS-eket... Azokat értik! Nagyon várom már, hogy kezembe kerüljenek az új könyvek, amelyekben a „meg” szó helyett egy + fog állni, a *háromszög* helyett három db 100-as szög, az ember helyett pedig egy pálcika figura lesz látható. Tiszta képrejtvény! (De jaj, hiszen ezeket sem szeretik a szegény túlterhelt diákok! Mert hisz gondolkodni ezeken is kell.) A másik, amire kíváncsi vagyok, vajon a kémiát vagy a fizikát hogy akarják szakszavak nélkül tanítani, megtanítani. Ha valaki nem érti a hosszabb mondatokat, még nem az a megoldás, hogy a nyelvet lerövidítjük, tönkre tesszük.

A szülők az ilyen *rövidmondatos gyerkőcük* kezébe vajon mikor adnak könyvet: „*Nesze fiam, olvass!*” – felkiáltással. Szerintem hasznosabb lenne... És akkor...? Már minden meg lesz oldva?!

Plattner Noémi, 11/D

DZSEMBORI HUSZENEGYEDSZER

(Petőfi Népe 2006. december 7.)

2007 augusztusában rendezik meg a XXI. cserkész világtalálkozót (dzsembori) a mozgalom születésének 100. évfordulója alkalmából. A London melletti Hylands Parkba 40.000 cserkészt várnak a világ minden pontjáról. Erre az alkalomra kezdte el felkészülését a 700 fős Magyar Dzsembori Csapat is.

Az első hétféje nemcsak az őrök összeszokását segítette elő, hanem sok területen komoly képzést is nyújtott nekünk, résztvevőknek. Áttekintettük, hogy milyen lehetőségek vannak a kiutazáshoz szükséges pénz előteremtésére. Megtanulhattuk, hogyan tárgyaljunk cégekkel, és egyáltalán kiktől várhatunk valamiféle támogatást. Külön hangsúlyozták, hogy ne csak a pénzbeli segítségekben gondolkodjunk, nagy szükségünk van a terméktámogatásokra is.

Természetesen a felkészítő nem csak a pénzről szólt, hanem alkalmunk nyílt gyakorolni angol nyelvtudásunkat is. Mivel ezen a nyelven tudunk a legtöbb emberrel kapcsolatot teremteni a világtalálkozón. Az összes program angolul fog zajlani, ezért nagyon fontos, hogy időben elsajátítsuk a nyelvet.

Szó esett még a fotózásról is. Az élmények megőrzésének egyik legjobb módja, ha minél több saját fényképet készítünk. Természetesen lesz a kontingensnek profi fotós és videós csapata is, ám ők sem lehetnek mindenütt ott egy kisebbfajta város nagyságú táborban.

Tanultunk új népdalokat is, illetve átismételtük a régieket, hiszen a dzsembori nagyon látványos és csak ránk jellemző érdekesség, ha a vonulás közben népdalokat énekelünk. Ehhez olyan nóták kellene, amiket mindenki jól ismer, és hogy még mutatósabb legyen a dolog, megtanultunk hozzájuk néhány menetelést díszítő elemet is.

A különböző programokat szabadtéri játékok szakították meg, amik jól összekovácsoltak minket, és egy kicsit ki is mozoghattuk magunkat. No meg, mozgalmunk alapítója, Lord Baden-Powell elsősorban a természetre találta ki a cserkészetet és nem a szobára...

A hétféje folyamán részt vettünk többfajta forgón is. Ezeket átismételtük az illető alapköveit, emellett ismét megtapasztaltuk, hogy a cserkészet vallásos mozgalom.

A vezetők fontosnak tartották, hogy tudatosítsák bennünk: nem csak szórakozni megyünk ki a dzsemborira, hanem komoly feladatunk van ott. A külföldi cserkészek általunk nyernek majd képet Magyarországról, nagy a felelősségünk tehát, hogy milyen benyomást keltünk bennük. Emellett a hagyományok is köteleznek: a magyarok a dzsemborikon mindig is jól szerepeltek. Most is ezt tartjuk majd szem előtt kiállításunk, táncbemutatónk, altáborunk és egész kint tartózkodásunk során.

A hétvége remek alkalom volt az ismerkedésre, a feladataink tudatosítására, és arra, hogy még nagyobb lelkesedéssel készüljünk a világtalálkozóra. Még négy közös felkészülési alkalom vár ránk, és utána reményeink szerint már repülhetünk is a szigetországba!

Kiss Bernadett, 10/D